Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 288 883 van 15 mei 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE**
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE NEVE, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juni 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 maart 2021 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 261 262 van 28 september 2021 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 5 april 2022 neemt het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 277 270 van 12 september 2022 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.5.

1.6. Op 30 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.7. Op 8 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING*
Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 08.05.2023 en in deze beslissing werd
rekening gehouden met haar verklaringen.
Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Mevrouw:
naam: Z.
voornaam: M. M.
geboortedatum: (…)
geboorteplaats: K.
nationaliteit: T.
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort, maar niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.
Betrokkene deed op 22.10.2018 een visumaanvraag, die haar geweigerd werd op 18.12.2018. Op 08.03.2019 deed zij een tweede aanvraag en zij bekwam op 13.05.2019 een visum kort verblijf (type C). Betrokkene kwam op 24.05.2019 in België aan.
Op 06.06.2019 diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS weigerde dit verzoek op 06.04.2022 en besliste de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Betrokkene tekende beroep aan tegen die negatieve beslissing, maar de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep op 14.09.2022. Een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen werd afgeleverd op 30.09.2022 (bijlage 13quinquies), betrokkene nam daarvan kennis op 10.10.2022.
Betrokkene werd op 16.03.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Zij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte zij een nieuwe afspraak vast te leggen.
Betrokkene woont samen met mevrouw I. W., geboren op 22.09.1982, met Belgische nationaliteit. Zij verklaart dat zij een relatie met haar heeft. Dit gegeven geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar T. om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene en mevrouw I. kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.
Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een relatie kan hebben met mevrouw I.. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen om daar een gezinsleven te ontwikkelen. Het loutere feit dat zij niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Tanzania of naar elk ander land waartoe zij beiden toegang hebben. Beiden wisten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België.
Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij tot haar 30 jaar heeft gewoond. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.
Er kan dus geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Tanzania geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.
Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
Er bestaat een risico op onderduiken:
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene werd op 16.03.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Zij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte zij een nieuwe afspraak vast te leggen.
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.09.2022 dat haar betekend werd op 10.10.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:
Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Er bestaat een risico op onderduiken:
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene werd op 16.03.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Zij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte zij een nieuwe afspraak vast te leggen.
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.09.2022 dat haar betekend werd op 10.10.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
Betrokkene verklaart dat zij naar België kwam omdat zij niet veilig was in haar land. Zij stelt niet te willen terugkeren naar Tanzania omwille van haar geaardheid, zij zegt lesbisch te zijn.
De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar verzoek om internationale bescherming van 06.06.2019. Uit het onderzoek van het CGVS (beslissing dd. 06.04.2022) en de RVV (arrest dd.

14.09.2022) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding
(…).

1.8. Op 8 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Ter terechtzitting wordt gewezen op de door de verwerende partij opgeworpen onbevoegdheid van de Raad betreffende de maatregel tot vrijheidsberoving. De advocaat van de verzoekende partij maakt hieromtrent geen opmerkingen.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13*septies* opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden bijlage 13*sexies*

Wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wijst de Raad er op dat tegen deze beslissing geen dergelijke vordering kan worden ingesteld. Zo heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 gesteld:

"*B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.*
Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).
B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden.
In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).
B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan
Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is."

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt aldus dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.

De advocaat van de verzoekende partij merkt ter terechtzitting op dat de vordering eveneens werd gericht tegen het inreisverbod om de enkele reden betwisting omtrent het belang uit te sluiten. Dit betoog doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. De Raad wijst er ook op dat het belang bij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bestreden verwijderingsmaatregel niet in vraag wordt gesteld.

Gelet op het voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het inreisverbod dan ook onontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedureregelement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

4.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, tweede en derde lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het evenredigheids- en het motiveringsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar eerste middel *in concreto* toe als volgt:

"*De verwerende partij steunt zijn beslissing tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten in wezen op het feit dat de relatie van verzoekster met mevrouw I. (…) geen grond is voor verblijf in België.*

Verzoekster betwist niet dat zij op het moment van de beslissing niet in het bezit was van de documenten die vereist zijn bij artikel 2 Vw.

Verzoekster kan zich evenwel niet vinden in de motivering van bovenstaande beslissingen aangezien deze kennelijk onredelijk zijn, bijgevolg onevenredig zijn en aldus aangetast zijn door onwettigheid.

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de verwerende partij rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, in toepassing van artikel 74/13 Vw.

De verwerende partij is van oordeel dat er geen bezwaren zijn tegen een verwijdering van het grondgebied in het licht van het gezins- en familieleven van verzoekster. Hoewel er erkend wordt dat verzoekster en mevrouw I. een relatie hebben, zou een tijdelijke scheiding geen hindernis vormen in het licht van artikel 8 EVRM. Verzoekster zou immers in Tanzania een machtiging tot verblijf kunnen vragen.
Zoals hoger geschetst is dit voor verzoekster absoluut onmogelijk.

Verzoekster is er enkel en alleen in geslaagd om naar België te komen mits tussenkomst van de toenmalige staatssecretaris Maggie DE BLOCK werd afgeleverd (stuk 43). Gelet op haar huidige situatie, lijkt het eveneens onwaarschijnlijk dat verzoekster ooit nog een visum kort verblijf zal krijgen.

Wat betreft het aanvragen van een visum C met oog op het huwelijk of wettelijke samenwoonst, dient er enkel en alleen gewezen te worden op het feit dat homoseksualiteit verboden is in Tanzania, alsook het faciliteren van homoseksuele relaties. Gezien niet iedereen die werkzaam is bij de Belgische ambassade in Tanzania de Belgische nationaliteit draagt, is het ook praktisch onmogelijk voor verzoekster om een visum met het oog op een huwelijk of een wettelijke samenwoonst aan te vragen in haar land van herkomst. Indien verzoekster een visum aanvraagt in het kader van een duurzame relatie met een vrouw, riskeert zij dan ook blootgesteld te worden aan strafrechtelijke vervolging. Derhalve is het voor verzoekster dan ook onmogelijk om via de daartoe geijkte kanalen zich te vervoegen bij mevrouw I..
Indien zij gedwongen wordt het land te verlaten, worden verzoekster en mevrouw I. bijgevolg de mogelijkheid ontnomen om ooit nog fysiek samen te zijn. Een gedwongen scheiding zou dan ook een schending uitmaken van artikel 8 EVRM in hun hoofde (infra), nu deze allesbehalve tijdelijk van aard zou zijn.

Dit zijn allemaal essentiële elementen die dienden opgenomen te worden in de beslissing. De verwerende partij heeft duidelijk niet nagegaan of het überhaupt mogelijk is voor verzoekster om zich ooit te herenigen met haar partner in België. De beslissing heeft nochtans een zéér ernstige impact op heg gezinsleven van verzoekster in het licht van artikel 8 EVRM. Zodoende schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij werpt op dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij enkel in België een relatie kan hebben met mevrouw I..
Dit is echter nochtans een evidentie, gezien verzoekster enkel en alleen banden heeft met Tanzania en België, en zij sinds haar aankomst in België het land niet heeft verlaten.
Het is voor verzoekster niet duidelijk waar zij zich wel dan kan vestigen met mevrouw I., waardoor de motiveringsplicht geschonden wordt. Gezien homoseksualiteit verboden is in Tanzania, kan verzoekster dan ook enkel en alleen in België een duurzame relatie hebben.

De verwerende partij poneert eenvoudigweg dat mevrouw I. verzoekster kan volgen naar Tanzania. Verzoekster en mevrouw I. kunnen in geen enkel geval een duurzame relatie hebben in Tanzania, gelet op de strafbaarheid van hun relatie.

Het is aan verzoekster niet duidelijk hoe dit gegeven over het hoofd werd gezien door de verwerende partij. Het feit dat de verwerende partij kortweg stelt dat verzoekster niet aantoont dat zij geen relatie kunnen hebben in Tanzania, en dat mevrouw I. haar simpelweg achterna kan gaan, getuigt van grove onzorgvuldigheid en onredelijkheid. Het is duidelijk dat de verwerende partij geen grondig onderzoek gedaan heeft, zeker gelet op de zwaarwichtigheid van de beslissing en het grove nadeel dat berokkend wordt aan verzoekster.

Mevrouw I. kan evenwel België niet verlaten, nu zij alhier een invaliditeitsuitkering ontvangt en in een procedure collectieve schuldenregeling zit. Ook dit gegeven was gekend aan de verwerende partij, doch niet in rekening genomen.

Zich vestigen in een ander land is evenmin een optie, en overigens is het niet aan de verwerende partij om uitspraken te doen over de mogelijkheden tot verblijf in andere landen.
Uit het voorgaande volgt dat er geen afdoende rekening gehouden werd met het gezinsleven van verzoekster zoals vereist door artikel 74/23 Vw.

De verwerende partij is van oordeel dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek moet worden toegestaan omdat er in hoofde van verzoekster sprake zou zijn van een risico op onderduiken zou zijn, dit omdat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan de uitnodiging voor een gesprek met een ICAM-Coach, en omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 30 september 2022.

Verzoekster kan hier absoluut niet mee akkoord gaan.
De verwerende partij voert als motivatie van de bewering dat er in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken zou zijn in eerste instantie aan dat verzoekster niet zou hebben meegewerkt met de overheden. Meer concreet zou zij geen gevolg hebben gegeven aan een uitnodiging om op gesprek te komen met een ICAM-coach om haar situatie te bespreken. Deze brief zou aan haar verstuurd zijn op 16 maart 2023.

Verzoekster wenst te kennen te geven dat zij deze brief nooit ontvangen heeft. Er ligt ook geen bewijs van ontvangst voor. Het is aan de verwerende partij om bewijs te leveren dat verzoekster wetens en willens geen gevolg heeft gegeven aan het verzoek in het kader van ICAM.

Op heden ligt dit bewijs niet voor, waardoor het dan ook niet gebruikt kan worden als grond om te bepalen dat er in hoofde van verzoekster een risico op onderduiking zou zijn.
Het wordt niet ontkent dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 30 september 2023.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoekster al sinds haar aankomst in België steeds op hetzelfde adres gewoond heeft, met name te B. , 3500 H..
Verzoekster heeft zich nooit verborgen en haar steeds kenbaar gemaakt bij de overheid, en heeft met uitzondering van het niet-naleven van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 30 september 2023, steeds haar medewerking geleverd.

Dit adres is ook gekend bij de overheid, gelet op het feit dat zij dit adres steeds heeft opgegeven in het kader van haar asielprocedure, alsook gelet op het feit dat verzoekster in maart 2023 nog per brief (die zij weliswaar nooit ontvangen heeft) werd uitgenodigd om op gesprek te komen in het kader van ICAM.
Om al deze redenen is een risico op onderduiken dan ook ver te zoeken.

Wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid Vw. en de beslissing tot vasthouding in toepassing van artikel 7, derde lid Vw., dient opgemerkt te worden dat deze op exact dezelfde motieven steunen als het bevel om het grondgebied te verlaten.
De beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding zijn dan ook eveneens onwettig en dienen geschorst en vernietigd te worden.
Nu vaststaat dat de eerste bestreden beslissing d.d. 8 mei 2023 in strijd is met de wet, kan geconcludeerd worden dat de tweede bestreden beslissing d.d. 8 mei 2023, met name de beslissing waarbij er een inreisverbod wordt opgelegd, eveneens geschorst en vernietigd moet worden.
Het eerste middel is ernstig en gegrond."

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

"*Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:*

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare
feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."
Luidens artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens heeft elkeen het recht op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven. Dit fundamenteel grondrecht is onder andere gericht op de bescherming en ontplooiing van alle sociale en familiale banden, en moet te allen tijde gerespecteerd worden, hetgeen impliceert dat dit recht ook gerespecteerd moet worden in een migratiecontext (EHRM 30 november 2017, nr. 37283/13, Strand Lobben e.a. t. Noorwegen, §204).

Het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven is evenwel geen absoluut recht, en kan dus in bepaalde omstandigheden beperkt worden, zoals in het licht van het migratiebeleid dat een staat wenst te voeren. In casu moet er een belangenafweging gemaakt worden tussen het belang van verzoekers en hun familiebanden enerzijds en het belang van de Belgische staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (zie RvV nr. 247 472 van 14 januari 2021). Zie:
"The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see Dalia v. France, 19 February 1998, § 52, Reports 1998-I; Mehemi v. France, 26 September 1997, § 34, Reports 1997-VI; Boultif, cited above, § 46; and Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 113, ECHR 2003-X)." (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner t. Nederland, §54)

In casu heeft verzoekster vooreerst een beschermenswaardig gezinsleven in België met mevrouw I., des te meer nu zij al sinds 2019 steeds ononderbroken hebben samengewoond. Wat betreft het gezinsleven is de bescherming van artikel 8 EVRM gericht op de natuurlijke en 'normale' ontplooiing van familiale relaties en banden (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx t. België, §31). De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stipuleert wat precies moet verstaan worden onder 'familiebanden'. Concreet slaat het op de aanwezigheid van hechte persoonlijke banden (EHRM 24 januari 2017, nr. 25358/12, Paradiso en Campanelli t. Italië, §140). Of er sprake is van een beschermenswaardige familiale band, moet bijgevolg blijken uit de feitelijke omstandigheden.
Zoals reeds toegelicht heeft verzoekster al 8 jaar een duurzame en liefdevolle relatie met mevrouw I..
Zij wonen tevens ook al sinds haar aankomst in België in mei 2019 samen op hetzelfde adres B. , 3500 Hasselt.

Daarenboven is er sprake van een zekere afhankelijkheid tussen verzoekster en mevrouw I..
Gelet op haar sociale en medische achtergrond, is mevrouw I. in een grote mate afhankelijk van de steun en bijstand die zij op dagdagelijkse basis van verzoekster krijgt. Reden waarom verzoekster mantelzorger is geworden van mevrouw I..
Zo heeft mevrouw I. zeer grote moeite met het verlaten van haar woonst en zich begeven onder derden. Verzoekster vergezeld haar dan ook overal naartoe, onder meer naar de dokter.

Nu vaststaat dat verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België, leidt een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst dan ook tot een schending van artikel 8 EVRM.
Een inmenging in het recht op respect voor het familieleven is slechts toegestaan indien deze door de wet voorgeschreven is, noodzakelijk is in een democratische samenleving in onder meer het belang van de nationale veiligheid. Naast de legaliteitstoets, moet een inmenging derhalve ook een wettig doel nastreven en bovendien proportioneel zijn (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner t. Nederland, §54).

Zelfs indien de bestreden beslissingen naar het oordeel van Uw Raad de wettigheidstoets zouden doorstaan (quod non), dan kunnen deze bezwaarlijk de proportionaliteitstoets doorstaan, zoals deze ontwikkeld is door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Ten eerste moet de inmenging door de overheid kunnen leiden tot vervulling van het wettelijk doel. In voorliggende dossier kan aangenomen worden dat deze voorwaarde vervuld is. Ten tweede mag er geen minder strenge, maar even efficiënte beslissing mogelijk geweest zijn. Op dit punt moet aangestipt dat een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de wel zeer beperkte termijn van 7 dagen een bijzonder zware maatregel is lastens verzoekers. Zeker nu er in hoofde van verzoekster geen risico op onderduiken is. Daarenboven is er voor verzoekster geen enkele andere mogelijkheid om zich bij mevrouw I. te vestigen. Zij kunnen in geen enkel ander land een duurzame relatie hebben. Derhalve weegt de eerste bestreden beslissing d.d. 8 mei 2023 dan ook zeer zwaar op verzoekster. Om deze reden zijn de eerste en tweede bestreden beslissingen tevens manifest disproportioneel, derde aspect bij de fair balance-toets.

De verwerende partij mag in geen enkel geval op oppervlakkige en ongemotiveerde wijze de proportionaliteit van de maatregel beoordelen (EHRM 9 april 2019, nr. 23887/16, I.M. t. Zwitserland), hetgeen in casu het geval is, waardoor artikel 8 EVRM geschonden wordt.
Het is inderdaad zo dat de bescherming van artikel 8 EVRM geen automatisch recht op verblijf kan betekenen, dient het benadrukt te worden dat verzoekster in geen enkel ander land dan België een duurzame relatie kunnen hebben.

Gelet op het feit dat mevrouw I. een invaliditeitsuitkering geniet, alhier in Zij heeft tevens ook niet de mogelijkheid om zich in een ander land te vestigen, daar zij hiertoe niet gerechtigd is. Zoals meermaals reeds toegelicht is een gezinsleven in Tanzania in elk geval onmogelijk.
Het is compleet onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat er niets mevrouw I. zou beletten om verzoekster te volgen naar Tanzania om aldaar hun gezinsleven verder te zetten. De verwerende partij heeft hierbij geen rekening gehouden met het feit dat homoseksualiteit strafbaar is in Tanzania.

Zodoende schendt de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, nu er duidelijk geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden naar de impact van de bestreden beslissingen.
De bestreden beslissingen houden derhalve een schending in van artikel 8 EVRM ten aanzien beide verzoekers.
De uitvoering van de bestreden beslissingen moet geschorst worden, en de beslissingen zelf vernietigd.
Het tweede middel is ernstig en gegrond."

In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

"*Het verbod op foltering en op onmenselijke en vernederende behandeling is een fundamenteel grondrecht dat gericht is op het garanderen van een menswaardig bestaan van elkeen (artikel 3 EVRM). Dit recht is absoluut, waardoor geen enkele afwijking ervan toegelaten kan worden.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft al meermaals gewezen op het belang van dit grondrecht, zeker in een migratiecontext. Zie:
"Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66)."
"Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine)." (RvV 13 oktober 2014, nr. 131 217)

Zoals meermaals reeds toegelicht bestaat er geen enkele twijfel over de geaardheid van verzoekster. Het feit dat zij al 8 jaar een lesbische relatie heeft met mevrouw I., het feit dat tot op de dag van vandaag al

haar vrienden en kennissen blijven volharden dat verzoekster lesbisch is (stuk 11-42), en het feit dat verzoekster nooit enige blijk heeft gegeven van een interesse in het andere geslacht, wijst op ondubbelzinnige wijze erop dat verzoekster weldegelijk lesbisch is.
In dezen kan gewezen worden op het feit dat de verwerende partij de relatie tussen mevrouw I. en verzoekster niet uitdrukkelijk ontkent, en zelfs toetst aan artikel 8 EVRM. Daarenboven, ten tijde van haar aanhouding heeft de politie kunnen vaststellen dat verzoekster en mevrouw I. één bed deelden. Er kan niet anders dan geconcludeerd worden dan dat hun relatie het platonische overstijgt.

Er kan bijgevolg geen enkele twijfel meer zijn over de geaardheid van verzoekster, nu deze conclusie in ieder geval beantwoord aan de redelijkheid.
Zelfs indien er nog enige twijfel over haar geaardheid zou bestaan, dan nog loopt verzoekster een reëel risico op ernstige schade en vervolging gezien de kans zeer groot is dat verzoekster hoe dan ook gezien zal worden als lesbische vrouw.

Verzoekster uit zich immers al sinds haar komst naar België openlijk als lesbische vrouw. Zoals blijkt uit het dossier is haar familie inmiddels min of meer of de hoogte van haar geaardheid,
gelet op hun eerdere vermoedens en het feit dat verzoekster plotsklaps het land heeft verlaten. Zij wordt tevens ook afgebeeld op de Facebookprofielfoto van mevrouw I.. Ook kan gewezen worden op het feit dat verzoekster samen met mevrouw I. naar de Tanzaniaanse ambassade is geweest het attest van ongehuwdheid aan te vragen en dat het ambassadepersoneel hen aldus samen heeft gezien (stuk 9).
Meer bewijs dan dit kan verzoekster ook niet voorleggen om haar geaardheid aan te tonen, gelet op het verbod om expliciet beeldmateriaal te gebruiken als bewijs.

Het kan daarenboven niet betwist worden dat homoseksualiteit strafbaar is in Tanzania (stuk 3). Geweld en vervolging ten aanzien van de lgbt-gemeenschap is er nog steeds de harde realiteit, en er zijn de laatste jaren geen tekenen van verbetering. Ook de bevolking is fervent tegen homoseksualiteit, waardoor publieke lynching tevens een reëel risico is (CEDOCA, COI FOCUS: Tanzanie – Situation des minorités sexuelles, 24 maart 2020 (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_tanzanie._situation_des_minorites_sexuelles_20200324.pdf).

Hieruit volgt dat een gedwongen terugkeer naar Tanzania een grove schending oplevert van het verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling (artikel 3 EVRM) in hoofde van verzoekster. Bijgevolg dringt de toepassing van het non-refoulementbeginsel zich op.

Het non-refoulementbeginsel vindt zijn grondslag in onder andere artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag van 1951, artikel 3 EVRM (EHRM 1989, Soering t. het Verenigd Koninkrijk; EHRM 1991 Cruz Varaz t. Zweden; EHRM 1996 Chahal t. het Verenigd Koninkrijk) en artikel 3 van het VN-antifolterverdrag van 1984, maar het is eveneens een beginsel van internationaal gewoonterecht, waardoor het op alle staten te allen tijde van toepassing is. Op vlak van het folterverbod houdt het non-refoulementbeginsel in dat wanneer er een reëel risico op blootstelling aan foltering of onmenselijke en vernederende behandeling bestaat bij een terugkeer naar het land van herkomst, de betrokkene niet mag teruggestuurd worden naar zijn of haar land van herkomst.

Het bestaan van een risico op onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar Tanzania is in casu reëel. Bijgevolg kan verzoekster dan ook niet gedwongen worden om terug te keren naar haar land van herkomst.
Het is duidelijk dat de verwerende partij geen afdoend onderzoek heeft gedaan naar de mogelijkheid van een schending van artikel 3 EVRM, zeker gelet op het hoog risico op ernstige schade in hoofde van homoseksuelen in Tanzania en zeker nu verzoekster er expliciet op gewezen heeft ten tijde van haar aanhouding. De verwerende partij had minimaal opnieuw de verklaringen van verzoekster moeten onderzoeken, zeker nu verzoekster bij haar aanhouding opnieuw volhard heeft dat ze lesbisch is.

Door geen grondig onderzoek te doen en absoluut geen rekening te houden met het risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster, schendt de verwerende partij dan ook artikel 3 EVRM (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, §293), alsook het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op het voorgaande, dient de eerste bestreden beslissing d.d. 8 mei 2023 in elk geval geschorst te worden, om deze reden alleen al. De tweede
Het derde middel is eveneens ernstig en gegrond."

4.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM waarvan de verzoekende partij eveneens de schending opwerpt.

4.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"*Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).
4.2.4. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins betwist dat de verzoekende partij kan bogen op een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met mevrouw I.W.. Zij wijst er in de bestreden beslissing op dat de verzoekende partij samenwoont met voormelde vrouw en dat zij verklaart een relatie met haar te hebben. Vervolgens stelt de verwerende partij dat dit gegeven de verzoekende partij geen automatisch recht op verblijf geeft en gaat zij over tot een belangenafweging.

Hoewel de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de lesbische geaardheid van de verzoekende partij, zoals blijkt uit de beslissingen van het CGVS, merkt zij betreffende de verwijzing door de verzoekende partij naar het beschermingswaardig gezinsleven

met mevrouw I.W. enkel opnieuw op dat dit haar niet automatisch recht op verblijf geeft en dat zij dient te voldoen aan de in België geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden, *quod non*. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat zij geen duurzame relatie kan onderhouden met haar voorgehouden partner in Tanzania, merkt de verwerende partij in de verweernota op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet per se naar Tanzania dient terug te keren maar dat het haar vrij staat om zich elders te vestigen om daar een gezinsleven te ontwikkelen. Vervolgens herhaalt de verwerende partij de motieven van de bestreden beslissing en stelt zij dat de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aantoont.

Daargelaten de vraag of uit de verweernota kan blijken dat de verwerende partij alsnog het bestaan van een beschermingswaardig gezins- en/of privéleven tussen de verzoekende partij en mevrouw I.W. betwist, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij betwist dat er sprake is van een beschermingswaardig gezins- en/of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en mevrouw W.I. doch overgaat tot een belangenafweging.

4.2.5. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*".

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Hoewel, zoals de verwerende partij ook betoogt in de nota met opmerkingen, een relatie de verzoekende partij niet automatisch recht geeft op verblijf en hiertoe dient voldaan te worden aan de geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden wat *in casu* niet het geval is, kunnen niettemin, in bepaalde gevallen, binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet beoordeeld worden aan de hand van een belangenafweging waarbij moet worden nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling, enerzijds, en die van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

4.2.6. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd:

"*Betrokkene woont samen met mevrouw I. W., geboren op 22.09.1982, met Belgische nationaliteit. Zij verklaart dat zij een relatie met haar heeft. Dit gegeven geeft haar niet automatisch recht op verblijf.*
Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar T. om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het

volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene en mevrouw I. kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.
Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een relatie kan hebben met mevrouw I.. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen om daar een gezinsleven te ontwikkelen. Het loutere feit dat zij niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Tanzania of naar elk ander land waartoe zij beiden toegang hebben. Beiden wisten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België.
Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij tot haar 30 jaar heeft gewoond. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.
Er kan dus geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Tanzania geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt."

4.2.7. De verzoekende partij betoogt dat het aanvragen van een machtiging tot verblijf in Tanzania waardoor volgens de verwerende partij een scheiding met mevrouw I.W. slechts tijdelijk is, absoluut onmogelijk is. Betreffende het aanvragen van een visum C met het oog op een huwelijk of wettelijke samenwoonst, wijst de verzoekende partij erop dat homoseksualiteit verboden is in Tanzania, alsook het faciliteren van homoseksuele relaties, dat gezien niet iedereen die werkzaam is op de Belgische ambassade in Tanzania de Belgische nationaliteit draagt, het praktisch onmogelijk is om een visum met het oog op een huwelijk of een wettelijke samenwoonst te vragen in het herkomstland, dat indien zij een visum aanvraagt in het kader van een duurzame relatie met een vrouw, zij riskeert blootgesteld te worden aan strafrechtelijke vervolging, dat het voor haar dan ook onmogelijk is om via de geijkte kanalen zich te voegen bij mevrouw I.W.. Zij betoogt dat indien zij gedwongen wordt het land te verlaten, zij en mevrouw I.W. de mogelijkheid worden ontnomen om nog ooit fysiek samen te zijn, dat een gedwongen scheiding dan ook een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, nu deze allesbehalve tijdelijk van aard is, dat dit allemaal essentiële elementen zijn die dienden opgenomen te worden in de beslissing, dat de verwerende partij duidelijk niet is nagegaan of het überhaupt mogelijk is voor haar om zich ooit te herenigen met haar partner in België, dat de beslissing nochtans een zeer ernstige impact heeft op haar gezinsleven, zodat de verwerende partij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt. Betreffende de stelling in de bestreden beslissing dat zij niet aantoont dat zij enkel in België een relatie kan hebben met mevrouw I.W., stelt de verzoekende partij dat het nochtans een evidentie is gezien zij enkel en alleen banden heeft met België en Tanzania en zij sinds haar aankomst het land niet verlaten heeft, dat het voor haar niet duidelijk is waar zij zich dan wel kan vestigen met mevrouw I.W., dat gezien homoseksualiteit verboden is in Tanzania, zij dan ook enkel en alleen in België een duurzame relatie kan hebben, dat de verwerende partij poneert dat mevrouw I.W. haar eenvoudigweg kan volgen naar Tanzania doch dat zij aldaar in geen geval een duurzame relatie kunnen hebben gelet op de strafbaarheid van hun relatie. De verzoekende partij stelt dat het haar niet duidelijk is hoe dit gegeven over het hoofd werd gezien door de verwerende partij, dat het feit dat de verwerende partij stelt dat zij niet aantoont dat zij geen relatie kunnen hebben in Tanzania en dat mevrouw I.W. haar simpelweg kan achterna gaan, getuigt van onzorgvuldigheid en onredelijkheid, dat het duidelijk is dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gedaan.

4.2.8. Vooreerst wijst de Raad erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een terugkeerbesluit is in de zin van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Deze bepaling werd omgezet door artikel 1, § 1 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St*. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 67, 33-34). Uit de definities van artikel 1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering (zijnde een 'terugkeerbesluit' volgens de Terugkeerrichtlijn) op zich niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar tevens een terugkeerverplichting oplegt (6°). Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst of een land van doorreis

overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf (5°).

De motieven in de bestreden beslissing betreffende de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name dat het de verzoekende partij en mevrouw W.I. vrij staat zich elders te vestigen om daar een gezinsleven te ontwikkelen en dat mevrouw W.I. de verzoekende partij zou kunnen volgen naar elk land waartoe zij beiden toegang hebben, zijn gelet op de omstandigheden van de zaak – waaruit niet blijkt, minstens de verwerende partij niet aantoont, dat de verzoekende partij (en/of mevrouw I.W.) gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf in een derde land – op het eerste zicht niet pertinent.

4.2.9. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de verwerende partij meent dat *er in casu* geen schending is van artikel 8 van het EVRM omdat enerzijds de verzoekende partij kan terugkeren naar Tanzania om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen, wat niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het ingeroepen gezins- en privéleven, dat een tijdelijke scheiding niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, dat de verzoekende partij en mevrouw I. door middel van moderne communicatiemiddelen contact kunnen blijven houden en een repatriëring dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal vormt voor haar privéleven, en omdat anderzijds de verzoekende partij niet aantoont dat zij enkel in België een relatie kan hebben met mevrouw I., dat het loutere feit dat mevrouw I. niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten niet maakt dat mevrouw I. de verzoekende partij niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Tanzania, dat zij wisten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat op het eerste zicht blijkt dat de verwerende partij bij beide overwegingen – de mogelijkheid tot het aanvragen van een machtiging tot verblijf op grond van haar gezinsleven waardoor een scheiding tijdelijk is en de mogelijkheid voor de verzoekende partij en haar partner om zich gezamenlijk in Tanzania te vestigen – is voorbijgegaan aan het feit dat de relatie waarop de verzoekende partij zich beroept een homoseksuele relatie betreft en aan de situatie voor homoseksuelen in Tanzania, minstens blijkt op het eerste zicht niet, noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, dat de verwerende partij bij het doorvoeren van de belangenafweging betreffende het gezins- en privéleven van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM bij het nemen van het bestreden bevel deze elementen in overweging heeft genomen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat uit het gehoorverslag van de verzoekende partij van 8 mei 2023, dat zich in het administratief dossier bevindt, duidelijk blijkt dat de verzoekende partij verklaarde in België te zijn omdat zij in haar land niet veilig was omdat zij lesbisch is, dat zij niet terug kan naar haar land van herkomst, Tanzania, omwille van haar geaardheid en zij een partner heeft waarmee zij een duurzame relatie heeft, met name mevrouw I.W..

Er blijkt aldus *prima facie* niet dat de verwerende partij de specifieke omstandigheden van het geval in overweging heeft genomen bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

4.2.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel is *prima facie* aangetoond.

4.2.11. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

4.2.12. Het eerste en tweede middel zijn in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden.

Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf*. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

4.3.2. De verzoekende partij betoogt dat een gedwongen scheiding een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, dat indien zij gedwongen wordt het land te verlaten zij en mevrouw I. de mogelijkheid worden ontnomen om ooit nog fysiek samen te zijn.

4.3.3. Gelet op de ernst van het middel, gestoeld op artikel 8 van het EVRM, ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

4.3.4. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4.4. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van 8 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	N. VERMANDER